

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze - Braníku

XIX. ročník

číslo 4/duben 2013

páteční odpoledne patří dorostu

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. večeře Páně</i>)
Úterý	7.00 18.30	ranní modlitební setkání mládež
Středa	15.30, 17.00 18.00	maminky s dětmi biblická hodina
Čtvrtek	8.05 20.00	společné čtení (<i>nyní z knihy C. S. Lewise Rady zkušeného ďábla</i>) a diskuse PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci; postmládežnické setkání střední generace</i>)
Pátek	15.30 17.00	mladší dorost starší dorost

Úřední hodiny faráře Jaroslava Pechara: úterý, středa 14.00 - 16.00
čtvrtek 10.00 - 12.00

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118, 147 00 Praha 4 - Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

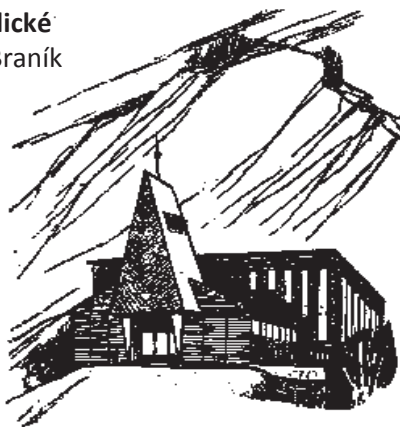
222 salár

333 dar

444 Jeronymova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

SLOVO ÚVODEM

Prachy...

Jak vlastně hospodaří branický sbor? Jeho ekonomický život stojí na obětavosti jeho členů. Vlastní příjmy sboru jsou: salár, sbírky při shromáždění, účelové sbírky a dary.

Salár je pravidelný roční dar, který církev očekává od každého svého člena s vlastním příjmem v doporučené výši 5% jeho celkových ročních čistých příjmů. Platí se jednou ročně nebo ve splátkách farnímu sboru, do něhož člen patří. Manželé mohou platit společně. Salár se neočekává od člena sboru bez vlastního příjmu. Neplacení saláru nemůže být důvodem k vyloučení z církve. Řada členů našeho sboru platí salár formou trvalého příkazu na účet sboru (135027438/0300) s variabilním symbolem 222.

Sbírky při shromáždění jsou dalším zdrojem příjmů, které sbor od svých členů očekává. Konají se pravidelně při vycházení z kostela po bohoslužbách. I tyto dary řeší někteří členové sboru převodem (bez variabilního symbolu). Slouží

- pro sborové účely (běžná neděle) – pro pokrytí běžných výdajů sboru;
- pro mimosborové účely – jen „protečou“ sborovým účetnictvím.

Jsou to povinné sbírky všech sborů ČCE: na tisk, Diakonii, bohoslovce, Evangelickou akademii... Významné jsou sbírky na potřeby *Jeronymovy Jednoty*. Z tohoto fondu jsou podporovány stavební práce v církvi. Vybírá se na ně při bohoslužbách o Velikonocích (**HDL** – „Hlavní dar lásky JJ – celý výtěžek jde jako dar na jeden účel), na Díkčinění (**JTD** – „Jubilejní toleranční dar“ – z výtěžku se poskytují sborům půjčky) a pak průběžné dary („**Sběrací arch JJ**“ – z výtěžku se podporují jednotlivé projekty dle žádostí), na který lze dary posílat též převodem (VS 444). Mimořádnou sbírku může vypsát i konvent, Diakonie či se na ní může usnést sbor sám (Křesťanská služba VS 111, nepálský student – VS 555).

Účelové sbírky slouží k financování mimořádných potřeb sboru. V současné době je to především sbírka na přístavbu (bohoslužebná sbírka z 3. neděle v měsíci, nebo převodem pod variabilním symbolem 888).

Dary poskytují sborům fyzické i právnické osoby při služebnostech, životních jubileích a jiných příležitostech (převodem pod VS 333). O celkové výši darů poskytnutých sboru na církevní účely ve zdaňovacím období vydává sbor na žádost dárce (daňového poplatníka) potvrzení ve smyslu zákona o dani z příjmu. Potvrzení lze vydat na základě příjmových dokladů zahrnutých do účetnictví sboru, tedy ne z daru do kasičky při nedělní sbírce.

Jaroslav F. Pechar

O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO

Zápis z 735. schůze staršovstva konané v pondělí 8. dubna 2013

Přítomni: Pechar, Drápal, Dus, Bruncko, Holý, Chadima, Mazný, Novotný, Plhák, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková, Hoznauer (všichni)

Biblický úvod: M. Žilková, píseň 660 EZ (dodatek) *Bud' Bohu všechna sláva čest i požehnání*, O problematice důstojnosti člověka v pomáhajících profesích. Píseň 443 EZ *Přijď Králi věčný náš* (jako forma modlitby).

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v květnu, tedy 13. května 2013, biblický úvod bude mít D. Bruncko.

Výstavba a rekonstrukce

MČ P4 schválila rozdělení pozemku 141/5 na 2 části tak, že vzniká nový pozemek 141/7 o výměře 98 m² z důvodu prodeje oddělené části. Tím není řečeno, že je prodej schválen, ale zdá se, že MČ P4 je tomu nakloněna. Předběžná jednání ukazují, že cena pozemku při prodeji se bude řídit cenovou mapou hl. m. Prahy a že sleva nebude možná.

Vytápění

Pokud pro tento účel nezískáme grant hl. m. Prahy (což tak nyní vypadá), nebudeme usilovat o vytápění pomocí tepelného čerpadla. Jeho pořizovací

cena je značná a vlastní provoz rozhodně není zdarma (uvádí se třetina až polovina nákladů ve srovnání s běžným vytápěním elektřinou). Staršovstvo se shodlo na následující variantě: V první fázi pořídíme plynový kotel, který bude umístěn v přístavbě. Vytápění plynem je levnější než elektřinou. Hlavní úsporu však čekáme od přechodu z dlouhodobého postupného vytápění (řádu dnů) k vytápění nárazovému (řádu hodin), což by mělo snížit tepelné ztráty dané omezenou izolací kostela. Pokud by se v budoucnu sbor rozhodl z důvodů (například) ekologických instalovat tepelné čerpadlo, bude to možné - rozvod tepla a zdroj tepla jsou do značné míry nezávislé faktory.

Bohoslužby a další akce

21. 4. 2013	po bohoslužbách Abríl
27. 4. 2013	(sobota 9:00 – 16:00) jarní úklid kostela
28. 4. 2013	bude kázat A. Drápal
1. 5. 2013	(středa) se koná tradiční setkání na chatě u Slabých
24. 5. 2013	(pátek) Noc kostelů
26. 5. 2013	bude kázat D. Bruncko
23. 6. 2013	bude kázat Dan Drápal

Finance

Velikonoce: hlavní dar lásky, Jeronymova jednota - bylo vybráno 12 280 Kč a 4 000 Kč přišlo na účet.

Máme nový vysílač od zabezpečovací firmy Jablotron.

Byl nalezen a odstraněn zdroj náhodného rušení ozvučení kostela.

Zrušení pevné telefonní linky probíhá.

Staršovstvo děkuje pěveckému sboru pod vedením ses. R. Nývltové i všem ostatním účastníkům za vystoupení ve Stebně a za vystoupení při velikonočních bohoslužbách.

Společná modlitba Páně.

zapsal A. Slabý

TURISTÉ

Přidejte se, srdečně vás zveme!

Turistický výlet 21. 4. 2013 zamíří do okolí Zvole.
V případě hezkého počasí obejdeme Zvolskou homoli (cca 5 km),
v případě nepříznivého počasí se projdeme lesem do Černíků.

Lída Holá

OZNÁMENÍ

V pondělí 8. dubna 2013 zemřela

Anna Běťáková

Za její život poděkujeme v sobotu 20. dubna 2013 ve 12 hod.
v kostele ČCE v Braníku

Sestra Běťáková byla ve staršovstvu branického sboru od roku 1971 (jako náhradnice, od roku 1985 jako členka staršovstva) do roku 1997. Pak byla volena revizorkou účetnictví až do roku 2010.

Růžena Černá

KŘEST

V neděli 31. března 2013 byli v branickém kostele pokřtěni
Monika Lečbychová a Jan Lečbych.

Na novou cestu vyslechli křestní kázání bratra faráře na Mt 28,18 - 20.
Přejeme, ať je Boží moc a láska provází!

foto Vlasta Urbánková

Milé sestry a bratři,
své příspěvky do sborového časopisu
(zprávy, články, obrázky, fotografie, náměty, ohlasy atd.)
laskavě zasílejte na e-mailovou adresu
ester.brandejsova@email.cz.

Uzávěrka příštího čísla je 13. 5. 2013.

SLAVÍME VÝROČÍ

Příští měsíc tomu bude právě

65 let

od doby, co byl postaven
a (9. 5. 1948) slavnostně otevřen
kostel ČCE v Praze - Braníku.

Kuriózní je, že se vlastně jedná o výročí vzniku budovy, která měla být původně jen provizorním řešením... Historie samotného evangelického působení v daném katastrálním území však sahá do historie o šest let hlouběji - první kazatelská stanice v Braníku byla zřízena 1. 1. 1942, pod mateřským sborem v Nuslích. Po dvou letech (1. 1. 1944) se Braník poněkud osamostatnil - stal se sídlem sdružených kazatelských stanic v Braníku, Hodkovičkách a Modřanech.

A jaké byly okolnosti provázející přímo stavební záměr a počátky fungování našeho kostela?

V říjnu 1944 bylo rozhodnuto konat sbírku na stavební rezervu na stavbu kostela, která začne ihned, jak jen to bude možné. Na vkladní knížku byla uložena částka 7 820 K. V únoru 1945 činila stavební rezerva již 60 000 K. Na památku dcery lékárníka Šnajberka, která tragicky zahynula při náletu, byla stavební rezerva přejmenována na „Stavební fond Jarmily Šnajberkové“. Po válce dosáhla rezerva výše 120 000 K. V té době již arch. Bareš vypracoval předběžný návrh na stavbu církevní budovy, kde by byl nejen chrám, ale i shromažďovací místnosti, kancelář a fara. Předpokládalo se, že sbor získá pozemek ve středu Braníka.

20. 5. 1945 se konala první poválečná schůze výboru. Přítomní uctili památku těch, kdo se osvobození nedočkali. Pak začali usilovně pracovat, s důvěrou, že se jim v krátké době podaří uskutečnit plány, které ve válce nemohli splnit. Znovu žádali o povolení samostatného sboru a duchovního, žádali o přidělení bytu pro faráře, Jeronymovu jednotu žádali o podporu na

budoucí stavbu chrámu. Žádali Magistrát o směnu pozemku, který daroval sboru lekárník Šnajberk, za pozemek Obce pražské na Skalce u Studeného. Snažili se získat místnost ve škole pro nedělní školu, jednali o možnosti pronájmu biografu Vltava, kde by se získal byt pro duchovního, kancelář a sborové místnosti, uvažovali o tom, že by sbor převzal národní správu vily „Hildegarda“ po Němcích. Většina těchto snah byla marná. Jedno se však podařilo: dnem 1. 9. 1946 se Braník stal samostatným farním sborem.

V roce 1947 předložil ing. Bareš nový plánec, tentokrát na provizorní dřevěný kostel, který by mohl sloužit 5–10 let, dokud nebude postaven kostel definitivní. Staršovstvo odsouhlasilo stavbu tohoto kostela v lomu. Současně odhlasovalo povinnost každého člena sboru odpracovat alespoň 15 hodin na stavbě, případně tyto hodiny vykoupit. V září 1947 se začalo upravovat staveniště, do konce roku byly hotovy základy, v dubnu 1948 byl kostel postaven. Při stavbě kostela bylo odpracováno 1 682 brigádnických hodin. Finanční dary farníků činily přes 66 000 Kč, 250 000 Kč dostal branický sbor od Jeronymovy jednoty jako hlavní dar lásky, 300 000 Kč si půjčil od záložny. Deset členů sboru ručilo za splacení této půjčky.

9. května 1948 byl kostel slavnostně otevřen. (Pozdější žádost o pozemek na definitivní kostel nebo alespoň o povolení stavby fary vedle provizorního kostela byla zamítnuta).

Rok 1948 přinesl nejen radost z vlastního kostela a z rozvoje všech odvětví sborové práce, ale i obavy z politického vývoje. 18. června bylo staršovstvo informováno o státní kontrole církvi, zestátnění církevního majetku a omezení vyučování náboženství...

*s použitím úryvků
ze sborového webu
branik.evangnet.cz
zpracovala
Ester Brandejsová*

DOROST

Víkend ve Stokorcovém lese

(deník z výletu)

Ve chvíli, kdy píš
tyto řádky, se
nacházíme ještě
v Bratronicích,

v úrodném Polabí (les je na dohled, není-li ovšem mlha). A jak to začalo? Ijáček slavil narozeniny, a to je samozřejmě příležitost mu popřát - a také něco zažít! Nebyla to tentokrát výprava jen dorostu, ale rozšířili jsme ji pro všechny táborové děti. I ty budoucí. Tedy rozšířili... Je tu 30 dětí! A zatím jsme všechno přežili (my vedoucí). Ale až zítřek ukáže, ještě nejsme doma. Takže popořádku...

V pátek na Hlavním nádraží bereme útokem vlak a rozsazujeme se po volných místech. Zabíráme 2 vagony. Motorák z Nymburka je již celkem v pohodě (to se nám to cestuje, když batohy jedou autem) a za hluboké tmy vystupujeme v Luštěnicích. Odtud musíme po svých.

Zdárně přicházíme do Bratronic, na statek Pospíšilových, jenž se nám má stát na (doslova) pár dní domovem. Ze spacáku pak můžeme poslouchat vyprávění o Ijáčkových narozeninách a o báječných dárcích, které dostal.

Sobota ráno. Čeká nás snídaně, úklid zahrady od větví a vzhůru do Stokorcového lesa! Není to sice blízko, ale pro takového kamaráda, jakým Ijáček bezesporu je, uděláme lecos.

Na kraji lesa nejprve svačina, pak se rozdělít do tří skupinek nazvaných Prasklí balónci, Medvědí proutky a tajemným zkratkovým slovem Nelas. Jdeme pořizovat balónky za zrnka kukuřice pronesená skrz nebezpečné území, kde létají vosy. Když vás chytí, odevzdáte zrnko

a musíte pro nové. Za tři zrnka máte balónek (kolikrát jsme něco takového již hráli?). Jako vždy jsme byli úspěšní a vosy se mohly ulítat...

Na lesní louce nejprve obdivujeme klíčící kaštany a pak přichází oblíbená hra na liščí ocásky (boj jednotlivých družin proti sobě), kde navíc kapitán má u nohy balónek. A ostatní skupinky se mu ho snaží rozšlápnout, takže se čas od času do dětského křiku ozve výbuch...

Poté následuje zasloužený oběd a po něm schovávání balóneků v lese. Nesmí ho najít nikdo z jiné skupinky, ale vy si ty jejich najít musíte. Zabláčené ruce některých ukrývačů vypovídají o nezměrné touze po dokonalém úkrytu.

Na zpáteční cestě Adéla nalézá kančí čelist (vidá, i ve Stokorcovém lese žijí divočáci). A zpátky přes pole domů. Převléct se do suchého a vzhůru do jídelny a vyrábět Ijáčkovi přání k narozeninám.

K večeři je guláš a chystáme se na kutě! Ovšem ještě předtím si uklidíme věci a přichystáme oblečení na zítřejší cestu. Úkol poněkud nadlidský, uvážíme-li že valná většina věcí je roztahaná po dvou místnostech, zajisté i zásluhou několika spacákových bitev. Škoda že to nejde řešit "leteckým dnem". Po víceméně zdárném úklidu (zbytek věcí si asi rozeberou až rodiče) hurá do spacáků a poslouchat další příhody medvídků Pú a jeho přátel... Po chvíli čtení se náhle se otevrou dveře a v nich - Ijáček! Ani nevíte, jakou mu ta vaše přání udělala radost! Na oplátku rozdál všem balónek s medvídkem Pú...

Dětičky spokojeně usínají a my vedoucí se ještě snažíme trochu uklidit kuchyň. Je 00.35 a já jdu spát. Zítřka nás čeká časná vstávání. Jestli to přežijeme, tak snad dopíšu i pokračování... Dobrou noc.

Neděle. Ráno vstáváme v 6, rychle dobalit a zatímco se venku rozednívá, chystáme se k odchodu. Snídáme až na nádraží (v Nymburce jsme do poslední chvíle nevěděli, kam ten vlak na konec přijede). Každý dostává na památku pravý med od medvídků Pú (v lahvičkách ve tvaru medvěda).

Poté, co jsme část dětí rozdali (rozumějte vrátili rodičům) na Hlavním nádraží, se zbytkem dojíždíme na začátek sborového shromáždění. Zjišťuji, že Brána vychází výjimečně o týden dříve. Tak dobrá, do březnového čísla jsem s tímto deníkem spěchal zbytečně. Máte ho až teď. A můžete hádat, kdo dělal včera večer Ijáčka...

Milan Bareš

HUDEBNÍ ŽIVOT

Děkujeme, Rut!!!

Za Velikonoce i za spoustu práce a a muzikanti nejen, že ale naopak přinesli taktovkou - byť neviditelnou! - to byla radost připravovat, realizovat (i spolu se všemi, kdo to mohli prožít!), a proto i nyní vzpomínat. Ještě jednou - děkujeme!!!

Stebno. Za tu starostí, aby zpěváci neudělali ostudu, radost. Pod Vaší taktovkou - byť neviditelnou! - to byla radost připravovat, realizovat (i spolu se všemi, kdo to mohli prožít!), a proto i nyní vzpomínat. Ještě jednou - děkujeme!!!
JFP, foto Jan Toman

SETKÁNÍ

...s uměním Jiřiny Adamcové: Pieta a Vzkříšení

Výstava probíhá u Martina ve zdi. Je ji možno shlédnout od pondělí do soboty každý den od 15 do 17 hodin. Měla by být ukončena 28. dubna 2013, ale je možné, že bude prodloužena. Rozsahem není velká – zaujímá jižní stěnu (to je ta nejvzdálenější od vchodu) a přesahuje v rozích mírně na přiléhající boční stěny.

V každém z obou rohů je trojice maleb z cyklu **Pocta Katedrále**. To jsou ty velké obrazy rozměrů 70x200 s dominantní černou barvou, podobné těm, které visí u nás v branickém kostele. Každý z nich něco sděluje, ale je potřeba se na obraz na chvíli zahledět. A o to sdělení v tomto textu půjde. Samozřejmě, výtvarný projev se nedá redukovat na slova. Ale někdy slova mohou pomoci a usnadnit vnímání díla jako celku.

Obrazy v pravém rohu by se daly shrnout jako *zpráva o Boží moci*. Prvý z nich odkazuje na raně středověkou formu zobrazení Krista v jeho vznešenosti (*Majestas domini*), které se říká mandorla (podle umístění motivu do tvaru, který připomíná mandli). V pravoslavné tradici tomu odpovídá vyobrazení Krista jako Všemohoucího (*Kristus Pankreator*). Obraz samozřejmě nekopíruje středověkou mandorlu v jejím estetickém kánonu – je to jen takový náznak. A pod ním jsou motivy ryze abstraktní. Při pohledu na ně může napadnout, že se tam objevují tvary, ze kterých jsou pak na jiných obrazech sestavována lidská těla. Druhý z trojice obrazů odkazuje na stvoření a ráj. V horní části vidíme hvězdy, slunce, měsíc, a pod nimi dvě barevně vyvedené postavy (přesněji – jejich obličej), které se dotýkají a mírně překrývají. Dvojice postav se na obraze objeví zakomponovaná ještě v dolní části. Tam jsou jejich obličej ale již méně barevné a jsou od sebe vzdálené. Jakoby se něco stalo. Třetí obraz má v horní části zcela zřejmý motiv nanebevzetí našeho Pána Ježíše Krista.

Obrazy v levém rohu jsou pak *zprávou o Božím utrpení*. Prvý z nich zachycuje Krista na kříži. Není to však tak přímočaré, jak to bývá na tradičních vyobrazeních. Jako by těch přímých zpracování bylo již příliš, takže se autorka utíká k určité šifře. To je ještě výraznější na druhém a třetím obraze. Na každý z nich je třeba chvíli hledět, než se stane

zřejmým, že na druhém jsou zachyceny ženy pod křížem vzhlížející k Ježíši, a třetí že zobrazuje Krista sejmutého z kříže.

Rozsahem největší kompozicí výstavy je dílo **Labyrint**, umístěné uprostřed čelné stěny. To není obraz, který se nabízí sám k výkladu. Labyrint – bludiště – je v pravé horní části ovšem snadno identifikovatelný. Kromě tohoto zřejmého pozorování se snad něco dá povědět o levém panelu, který pracuje s motivy lidského těla. Lebky řazené v řadách v dolní části přecházejí do řad těl, která jsou bez hlavy a mají patrný páteřní systém. A nad nimi se objevují vztažené ruce, a opět těla, jakoby již ale v letu, možná vykoupená, možná andělská. Vztažené ruce volají po vysvobození. Vysvobození z bloudění? Snad. Asi ano. Ta těla bez hlavy ve mně ale navíc vyvolávají představu, že bloudíme právě proto, že nejsme dostatečně celí, že nedržíme pohromadě.

Mezi rohovými trojicemi a Labyrintem jsou dvě pásma kreseb. To pravé by bylo možno nazvat *Život a smrt*, to levé *Smrt a vzkříšení*. Na levé boční straně je pak ještě jedno pásmo kreseb, a po něm následuje poslední dosud nezmíněný monumentální obraz – **Pieta**. Kresby vpravo od něj by snad šlo označit jako *Bolest, smrt a odevzdání*.

Obraz Piety i všechna tři pásma kreseb (která jsou komponována do

pěti nebo šesti horizontálních polí, jež jsou přerušena nějakým výrazným vertikálním motivem uprostřed) považuji za osobní výpověď autorky. Je svým způsobem pozoruhodné, že cyklus (pokud ho „čteme“, jak se zde zdá být přirozené, zprava doleva) završuje

Pieta, nikoliv vzkříšení a vykoupení. O konečném vítězství víme, ale bolest a smutek ze zmaru okolo nás i v nás prožíváme teď a nyní. Jsme zváni, abychom spolu s autorkou tuto bolest prožili a přijali ji. Můžeme mluvit o jisté odevzdanosti, ale je to odevzdanost, která není rezignací. Odevzdanost, pro kterou je obraz matky držící svého syna sejmutého z kříže tím nejvýmluvnějším vyjádřením.

Závěrečný obraz Piety pozoruhodně kombinuje objektivní a subjektivní pohled. Je to jediný obraz, který má výslovnou výpůjčku. V jeho středu je reprodukce slovenské středověké Piety – Marie i Kristus jsou na této starobylé plastice vytvořeny s jistou neumělostí, která vypovídá o možném lidovém původu. Vnímám to jako odkaz na církev vyznávající po mnoho staletí v různých formách ono základní poselství o Ježíši Kristu. Tato reprodukce však nezahrnuje všechny postavy, které se na obraze vyskytují. Dominantní centrální motiv je ženská postava, která vypadá jako matka držící tělo. Ale místo něj drží onu reprodukcí. Za onou postavou se podle mého soudu skrývá sama autorka. Zná bolest matky nad synem. A současně, v jiné rovině smyslu malby, pevně svírá Krista, byť i zmučeného a sejmutého z kříže. Svírá ho, drží se ho jako té poslední a nejdůležitější jistoty. Víme, že přijde zmrtvýchvstání. Slavné zmrtvýchvstání. Tomu ale předchází veliká, veliká bolest.

Kresby jsou částečně vzaty z cyklu **Řeka**, tak, jak byl vystaven v Terezíně. Když jsem o terezínské výstavě psal, tak jsem se pozastavil nad tím, jak ty postavy figurující na kresbách působí anonymně, jako by reprezentovaly spíše lidstvo jako celek, jako by jejich individualita byla záměrně potlačena. Tuhle roli mají i zde. Ale je tady i něco navíc, co mě dojalo. Na samém začátku (tedy úplně napravo v pravém bloku kreseb) to nejsou nějací lidé, ale dva lidé. On a ona, blízko sebe. A hned vedle nich autorka, kterou provázejí její mrtví (to je ten vertikální motiv). Je to až brutální, když jako komentář k tomu připojila označení **Totentanz – tanec mrtvých**. Tanec mrtvých, a současně cesta životem. Můžeme ji číst seshora dolů.

Nahoře je vzlet Ikarův. Naděje a očekávání. A pak pád a pády. To ale není konec. Je tady velká životní síla, vědomí poslání, které brání rezignaci. **Velké věci žádáš... Smrtnelný jsi, však není smrtelné, čeho si přeješ.** Není pochyb o tom, že za umělcem zůstává dílo. Velké dílo. A přesto na spodním patře stojí nápis, který nás zarazí. Není rezignovaný, je věcný: **Svržené pomníky**. Dílo zarůstá. Tanec mrtvých. Cesta všelikého těla.

I ty dva bloky kreseb, kterých jsem se dosud nedotkl, nesou obsah, jenž se dá částečně uchopit slovy. Svě poznámky na toto téma však zatím podržím. Nerad bych zbavil ty z vás, kteří na výstavě ještě nebyli, možnosti něco objeovat. Běžte a hleďte!

Aleš Drápal
fotografie Jiřiny Adamcové Lukáš Havlena

Výroční zpráva AFC Braník

Nedávno uplynulo rok a půl od založení fotbalového kroužku pro děti v Braníku. V posledním roce jsme zaznamenali nárůst počtu hráčů, „angažovali“ nového trenéra a doufáme, že kroužek byl dalším místem, kde se děti mohly během týdne setkávat s Bohem a více ho poznávat.

Trénujeme každý čtvrtek a to následovně: mladší děti (6 – 8 let) od 16 do 17 h, starší (9 – 12 let) od 17 do 18 h. V zimě se scházíme v tělocvičně ZŠ Školní (vedle katolíků). Přibližně od začátku dubna chodíme opět ven – na hřiště na Kublově.

Tréninky se skládají z pohybových her, cvičení fotbalových dovedností a samozřejmě hraní fotbalu. Na konci tréninku posloucháme krátké biblické zamyšlení, které má připravené jeden z trenérů. Několikrát do roka se utkáváme v přátelských zápasech proti týmu Ambassadors z Vinohrad.

Kroužek je pořádán občanským sdružením Ambassadors a zajišťují jej trenéři z branického sboru – Ján Bruncko a Kryštof Rybáček. Občanské sdružení Ambassadors je součástí mezinárodní křesťanské organizace

Ambassadors in Sports, která působí misijně skrze fotbal ve 22 zemích světa.

Nyní pár slov k naší činnosti v minulém roce: Do léta 2012 chodilo na kroužek kolem 9 dětí. Pro zájem dalších rodičů jsme se rozhodli, že po prázdninách bude tým rozdělen do dvou kategorií – mladší a starší. Oba týmy rostly až do dnešního počtu 14 mladších a 12 starších hráčů.

Průměrně se na tréninku sejde 10 kluků – jak v mladších, tak ve starších. Mezi námi trenéry jsme na podzim přivítali nového kouče – Karla Rozhoně.

Na závěr nezbývá než říct, že jsme vděční za ochranu a požehnání, která nám Bůh dává. Zmínit je třeba také náš vděk za každou modlitbu a podporu kroužku, o které třeba sami ani nevíme.

Trenéři AFC Braník

Z KRONIKY A HISTORIE SBORU

Možná by někoho zajímalo, jak se žilo v Braníku před šedesáti, čtyřiceti a dvaceti léty. Jaké starosti jsme měli? Kolik nás bylo? Počet členů sboru se podstatně snížil (vykazujeme asi 300). Přesto se nás v neděli schází víc. Znamená to, že ti, kdo zůstali, jsou aktivnější?

1953

- od 1. 1. 1953 stanovena nová sborová hranice mezi Braníkem a Nuslemi
- seniorátní výbor schválil přefaření části Podolí k Braníku k 1. 9. 1953 - přírůst 179 duší
- br. farář Pokorný je ustanoven administrátorem v Hořovicích
- zvoleno nové čtrnáctičlenné staršovstvo - kandidátka musela být předem dána ke schválení církevnímu tajemníkovi
- měnová reforma - běžný účet přepočten 5:1, hotovost 50:1, na vkladních knížkách je 200 Kč; konstatuje se, že finanční stav sboru je celkem uspokojivý; v srpnu je patrně téměř úplně zastavení placení salárů po měnové reformě

- o prázdninách se část mládeže zúčastnila s br. farářem brigády na Jizerce s Jednotou československou
- náboženství není ve školní osnově - vyučuje se pouze v zájmových kroužcích
- křesťanská služba, která má 23 spolupracovníků, uspořádala dvoje hudební nešpory

Branický sbor má 925 členů, průměrná účast při bohoslužbách 105, bibl. hod. 20, mládež 20, nedělní škola 40, náboženství 68, konfirmováno 16 konfirmandů - nejvíc od založení sboru (konfirmace se zúčastnilo 224 lidí).

1973

- život sboru je poznamenán provizoriem, které nastalo po úmrtí bratra faráře Pokorného i během jeho dlouhé nemoci předtím; o sbor se staral administrátor - br. senior Boh. Betka
- došel státní souhlas pro vikáře Dr. Ludka Rejchrtu datovaný 11. 7. 1973
- novým duchovním branického sboru byl zvolen Dr. Luděk Rejchrt (od 1.9.1973)
- největší starostí staršovstva je sehnání bytu pro faráře - byt po br. Pokorném musel sbor vyklidit a odevzdat klíče; uvažuje se o různých eventualitách zajištění bydlení včetně Hvozdnice; rozhodnuto koupit polovinu domu v Hodkovičkách, zatím br. Rejchrt dojíždí z Křižlic
- je třeba upravit byt pro faráře, natřít vnější stěny chrámu, střechu a plot, vyřešit hromosvod, koupit reprodukcni zařízení (až budou peníze)
- v kostele neteče voda - je prasklé potrubí - jednání s majitelem domu, ze kterého je voda vedena (není přístup k vodoměru (až do r. 1981 se voda na úklid kostela donášá od paní Zbytovské nebo z Vltavy)
- křesťanskou službu vede Máša Šormová

Členů 887, účast 50-70, o svátcích 100, biblických hodin se zúč. 10, nedělní škola (po bohoslužbách vede br. farář a br.Šorm) - 13 dětí, vánoční slavnost 22 dětí (dvě pásma, písně za doprovodu kvarteta), biblická hodina pro

nekonfirmované - 6 dětí, náboženství - 6, mládež - 10. 3 křty, konfirmace nebyla.

1993

- nedělní škola má dvě oddělení - předškolní děti vede Markéta Pospíšilová (pomáhá Eva Burjánková), starší děti vede Marta Drápalová (pomáhají Jana Vysoká a Jana Černá)
- mládež se schází v pondělí (5-15 účastníků); v úterý se scházejí čtyři skupinky charismatické mládeže (každá 6-10 členů); vedoucí skupinek se setkávají jednou měsíčně s br. farářem
- vedoucí skupinek mládeže, bratři Cepl a Horálek, zaslali staršovstvu dopis, ve kterém vysvětlují svůj odmítavý postoj ke křtu dětí; staršovstvo rozhodlo, že v našem sboru se nebude překřtívat
- br. Vogl přestal vést mládež i dorost; novým vedoucím se stává br. Jaroslav Pechar
- bylo uspořádáno setkání sboru s mládeží - informace o skupinkách mládeže, které se scházejí v domácnostech
- uspořádán večer poesie Simony Ester Brandejsové
- sbor pořádá 3 tábory - vodácký na Vltavě, stanový u hradu Pecka a pro menší děti ve Veselí
- staršovstvo uvažuje o vztahu křesťanů k právě probíhající válce v Jugoslávii
- 1. - 3. října navštívili Braník bratři a sestry z Dittersdorfu
- vánoční hra „Dnes ještě zapadá slunce nad Sodomou“
- po několikerém dalším vloupání do kostela a kradení měděných plechů bylo rozhodnuto, že střecha bude pokryta obyčejným plechem (výměna bude stát 100 000 Kč) - vyhlásíme mimořádnou sbírku na opravy kostela (na opravu přispěl Magistrát); rozhodnuto instalovat zabezpečovací zařízení

Členů 632, účast 95, 12 křtů, z toho 9 dospělých.

Růžena Černá

NAD PÍSMEM

Na Květnou neděli 24. března 2013 do kostela pod branickou skálou k naší velké radosti opět zavítal a na text z epístoly Filipským kázal br. Luděk Rejchrt, jenž - jak stojí za to s vděčností připomínat - naplno spojil svůj farářský život s branickým sborem na celých 36 let (1973 - 2009). (Introit: Iz 45,22–25; Čtení: J 12,12–32; Text: Fp 2,1–11; Poslání: Tt 3,4–6; Písňe: 72, 158, 355, 645, 452)

Milí bratří a sestry, říká se, že tam, kde Pán Bůh koná své dílo a staví z nás lidí svůj chrám, tam Boží nepřítel chce stavět svou kapličku. Dělá to velmi snadno, protože k tomu užívá lidskou pýchu, která prosazuje sebe bez ohledu na druhé. Ctižádost a ješitnost není doma jen v politice, ale stejně tak může i v církvi vypudit lásku, která by

měla být poznávacím znakem křesťanů. Mocenské boje bývají právě v církvi často ještě tvrdší než jinde. Dávlova kaplička roste jako výsměch Boží katedrále.

Kdyby filipskému sboru nehrozilo nebezpečí v této oblasti pokřivených lidských vztahů, apoštol Pavel by jeho členům asi nepsal až úpěnlivou prosbu: „*V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností.*“ Kdyby se ve Filippis nedralo k životu soběstředné ego, které pyšně zdůrazňuje své nároky, apoštol by si ušetřil slovo o pokoře, v níž člověk dokáže pokládat druhého za přednějšího než sebe. Není však laťka nasazena příliš vysoko? Kdo dokáže vidět druhého jako důstojnějšího, nežli je sám (tak překládají Kraličtí), který stojí výš (jak uvádí Luther)?

Apoštol Pavel jistě věděl, jak je těžký nárok, který vznáší na své přátele ve Filippis. Žádá je o pokoru, která je člověku bytostně cizí; však už v ráji zatoužil po tom, co mu nabízí Pokušitel – být jako Bůh. Ctižádost a ješitnost, vědomí vlastní důležitosti, která se prosazuje bez ohledu na druhé, to vše je vetkáno do příběhu lidstva už od samého začátku, o němž čteme na prvních stránkách Bible. A to vše – neposlušnost svého Stvořitele, hloupou pýchu, která vždycky předchází pád, máme takřkajíc v genech. A přitom Pavel – všemu tomuto zatížení navzdory – má odvahu žádat i nás: „*V ničem se nedávejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, nejen jemu.*“

Skoro si myslím, že Pavel by něco takového ani nežádal, kdyby nemohl svým přátelům poradit – snad to tak smím říci – „jak na to“. Je to velice prosté a srozumitelné. Místo podrobných etických návodů jim připomíná způsob myšlení Ježíše Krista, jemuž filipští křesťané patří. I když snad u některých z nich vlastní důležitost už už vystrkuje růžky a to pradávné dědictví lidského hříchu dostává podobu ješitnosti, která se vynáší nad druhé a lpí na svém významu, apoštol jim ukazuje na jejich Pána, který to dělal právě opačně: „*Způsobem bytí byl rovný Bohu a přece na své rovnosti nelpěl.*“ A všem, kdo chtějí mít navrch nad těmi, kterými tak trochu pohrdají, zní svědectví o Tom, který stál na nejvyšším místě, ale „*sám sebe zmařil a vzal na sebe způsob služebníka.*“ On sám, „*tichý a pokorný srdcem*“ je ukazatelem cesty, kterou máme jít. „*Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako bylo v Kristu Ježší.*“ Smýšlení, v němž není pýcha, ale pokora.

Tento náš oddíl o Ježíši Kristu, který šel dobrovolně tak hluboko pod svou úroveň, když z nejvyššího místa rovnosti s Bohem sestupuje na kříž, nejpotupnější místo hanby, má v Pavlově listu zvláštní původ. Je to vlastně jedna z mnoha písní o Kristu, které si zpívala mladá církev. Píseň, v níž se chvěje něco z lásky, víry a naděje k Tomu, který má jméno nad každé jméno. I náš ekumenický překlad poetickou podobu tohoto hymnu zvýrazňuje odlišnou sazbou. Apoštol Pavel si tuto píseň vypůjčil, aby čtenářům svého dopisu přiblížil tajemství Toho, který má určovat jejich způsob života.

Píseň začíná tím, že slyšíme nejprve o jeho slávě, které se vzdal. Ne proto, že musel. Kdo by byl mohl ho k tomu donutit, když způsobem bytí byl roven Bohu? Je to tajemství, které nedokážeme prozkoumat, protože se vymyká všemu našemu uvažování. Nejsme s to je nikomu uspokojivě vysvětlit a ona palčivá otázka středověké teologie Cur Deus homo, proč se Bůh stal člověkem, zůstává bez odpovědi. Když jsme četli hned na začátku z Izajáše Boží volání: „*Obratťe se ke mně a dojdete spásy,*“ vyplývá z toho jedno: že člověk se nejprve musí změnit, obrátit k Bohu, aby mohl být zachráněn. To je pochopitelné, protože to ani jinak nejde; podmínkou spásy je změna vztahu k Pánu Bohu. Ale tady je to jiné: Ten, který je rovný Bohu, přichází za člověkem, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo, jak sám řekl. Aniž by kladl jednu jedinou podmínku, jde jako Spasitel mezi lidskou čeládku, která ho nepotřebuje a docela dobře si stačí sama; na Květnou neděli mu sice dělá ovace, ale za pár dní řve své „*Ukřizuj!*“. Stává se jedním z lidí, ale nikoli z těch horních deseti tisíc; však nepřijíždí do Jeruzaléma na bujném oři, jen na oslátku, ale ani to není jeho a má je pouze vypůjčené.

Stal se jedním z lidí – tak to čteme v našem ekumenickém překladu. Ale Kraličtí překládají přesněji podle řeckého originálu: „*podobný lidem učiněn*“. Je to docela malý rozdíl, ale tento starý překlad původního textu chce naznačit, že On tak úplně nebyl ve všem jako my. Už jeho současníci to viděli: mluví jinak než ostatní učitelé Zákona; jako ten který má moc. Nelpěl na své rovnosti s Bohem, ale jako jediný může říci to, co dosud neřekl nikdo jiný: „*Já a Otec jedno jsme*“

(J 10,30). Každý člověk hřeší – kniha Přísloví dokonce mluví i o spravedlivém, který sedmkrát padá (24,16), ale On byl jiný než my, kteří Pána Boha tolikrát neposloucháme: zůstává poslušný až do konce: „*v poslušnosti podstoupil i smrt.*“

Asi každý z nás poznal v životě chvíle vnitřního sevření. Těžko se to druhému vysvětluje, ale duše trpí a sténá. A on je nám podobný v tom, že tohle teď prožívá naplno, že vůbec není „v pohodě“, že mu je zle. Lidé s palmovými ratolestmi v ruce ho vítají, je tak populární, že i řečtí poutníci touží se s ním seznámit, ale on říká : „*Nyní je má duše sevřena úzkostí.*“ (J 12,27). Snad se to dá přeložit i tak, že je vnitřně zneklidněn, že se mu všechno otřásá, že je zděšen. On, který tolikrát přivolával svým učedníkům „*Nebojte se!*“, je teď na tom jako býváme my ve chvílích vnitřních krizí či depresí. On ví, co to je. V Getsemane dokonce přiznává svým učedníkům „*Má duše je smutná až k smrti.*“ (Mt 14,34) Stal se jedním z lidí – a nic lidského mu není cizí.

Přitom je rovný Bohu, který stvořil celý vesmír, ale vši slávy a moci se zřekl, ponížil se tak, že víc to už nešlo: „*s poslušností podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.*“ Nejsou uvedeny žádné podrobnosti, které by s takovou chutí zpracoval každý bulvár. A není v této písni ani to, co apoštol Pavel tolikrát zdůrazňuje, že se to stalo kvůli nám, že Kristus zemřel za nás a v náš prospěch, když jsme ještě byli hříšníci. Tato jistota nás nese, ale do písně se nikdy všechno nevejde a tady snad to ani není třeba, když máme svědectví celého Nového Zákona. Naše píseň zpívá o tom, že cesta shora dolů, ze slávy do podoby služebníka, z věčnosti do smrti kříže, dostala ten nejvyšší smysl a dotýká se budoucnosti celého našeho světa.

A to proto, že toho poníženého Bůh vyvýšil nade vše. „*Dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno.*“ Nejde jen o hrstičku jeho učedníků, kteří jako Tomáš o něm vyznávají v pokorném úžasu: „*Můj Pán a můj Bůh.*“ Tak se Kristova církev, k níž smíme svým křtem a svou vírou patřit i my, sklání před jménem, o němž apoštolové ujišťují: „*Není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.*“ (Sk 4,12) Ale Stvořitel galaxií a Mléčné dráhy, všemohoucí Bůh, který se přiznal k tomu poníženému a vyvýšil jej nade vše, ten není troškař. Nejen církev, ale všichni se před ním skloní, ti, kteří teď na světě mají nos vzhůru a jsou sami sobě nejvyšší normou, i ty miliardy zemřelých lidí, kteří nikdy neslyšeli evangelium – každé koleno na nebi i na zemi i pod zemí – ti všichni se skloní před tím, který není pouhý král izraelský, jak to znělo na Květnou neděli a jak to měl nadepsáno nad hlavou, když umíral na kříži: Ježíš Nazaretský, král židovský. To, co slíbil Hospodin podle proroka Izaiáše: „*Přede mnou každý klesne na kolena a každý jazyk odpřisáhne: jenom v Hospodinu je spravedlnost a moc*“ (Iz 45,24), to se stalo skutečností v Ježíši Kristu. Každé koleno se skloní a každý jazyk vyzná: „*Ježíš Kristus je Pán.*“

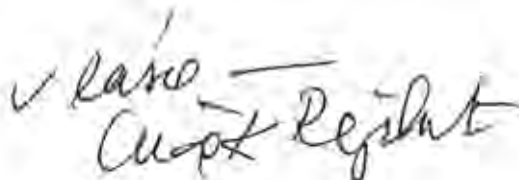
To znamená, že pro náš svět, který si přímo koleduje o nějakou katastrofu, pro tento svět je naděje. Není však zakotvena v ekonomickém růstu ani v tom, co vymyslí chytré mozky špičkových vědců. Lecos může být lidem k užítku,

ale skutečná spása v tom není. A zavěsit svou důvěru na charismatickém politikovi, který přinese řešení problému, přináší vždycky zklamání. Ostatně Boží lid slyšel už dávno stále platné a aktuální varování: „*Nedoufejte v knížatech, v synech lidských, v nichž není vysvobození.*“ (Ž 146,3). Jediná naděje je spojená s tím, který je Pánem, ten Ukřižovaný a Vzkříšený. Jemu patří budoucnost, jen jemu.

Nikde to ještě není vidět, i když o tom víra zpívá. Ale píseň nelistuje v kalendáři. Zpívá o tomto tajemství, že budoucnost světa je spojena s Pánem Ježíšem Kristem. S tím, který řekl – a my jsme to četli v evangeliu dnešní Květné neděle: „*Já, až budu vyvýšen od země, všechny přitáhnu k sobě*“ (J 12,32). Všechny? I tu mladou generaci, kterou ohrožují drogy, třicátíky v plné síle, kteří nevědí kam dřív skočit, hackery s jejich počítači, politiky, od nichž už nic nečekáme. O to je překvapivější, že liberální ateista, jak se označuje hlava našeho státu, na konci své inaugurační řeči skončil modlitbou k Bohu, jehož prosí o odvahu, pokoru a moudrost. Když ateistický představitel převážně ateistického státu se obrací k Pánu Bohu, aby ho obdaroval tím, co tolik potřebuje pro svou práci, je to stejně nepochopitelné, jako to, co slyšíme z písně o Kristu: že všichni bez rozdílu jsme v moci Pána Ježíše, jehož bude vyznávat jednou jako Pána i ten nejméně obratný jazyk. Kdysi řekl řecký mudrc Thales z Milétu s úžasem: „*Všechno je plné bohů.*“ Je v tom pokora člověka, vědoucího o svých mezích. Ale my můžeme zpívat v písni víry, lásky a naděje o tajemství světa viditelného i neviditelného jinak: *Všechno je plné Krista.*

Bez písně o Pánu Ježíši, jak ji uvedl Pavel ve svém dopise, by jeho volání k tomu, abychom se pokládali navzájem za přednější a nedávali se ovládat ješitností a ctižádostí, bylo jen plácnutím do vody. Křesťanská morálka bez živého vztahu ke Kristu přeroste nejspíš do zákonictví, v němž není ani radost, ani svoboda. A kázání bez lásky k Pánu Ježíši, bez víry v jeho přítomnost, bez naděje, kterou smíme mít pro každého člověka, by vlastně – tak si to myslím, ani nemuselo být a svět by o nic nepřišel. Protože jenom tam, kde zní základní melodie písně, kterou nám apoštol notuje ve svém dopise a my se k ní přidáme, jinými slovy: kde je zvěstována jeho smrt, jeho vzkříšení, jeho panství, tam se děje nepochopitelný zázrak. Zázrak, že se z nás, nejrůzněji zatížených lidí, stává mocí Ducha svatého svatá církev Pána Ježíše. Vůbec nemusí být velká, stačí jenom dva nebo tři, kteří své únavě, strachu či vnitřní prázdnotě navzdory jej vyznávají jako Pána nad všemi lidmi a drží se zuby nehty jeho slibu jako jediné naděje pro celý svět: „*Já, až budu vyvýšen ze země, všechny přitáhnu k sobě.*“

Amen.

Václav Klaus

OBSAH 4/2013

Vítejte!	
Pravidelný sborový program, kontakty na sbor	2
Slovo úvodem	
Prachy... (J. F. Pechar)	3
O čem jednalo staršovstvo	
Zápis ze schůze staršovstva konané dne 8. 4. 2013 (A. Slabý)	4
Turisté (pozvánka na dubnový výlet, L. Holá)	6
Oznámení (úmrťi A. Běťákové, R. Černá)	6
Křest (M. a J. Lečbychovi)	7
Slavíme výročí	
65 let od postavení kostela... (E. Brandejsová)	8
Dorost	
Víkend ve Stokorcovém lese (M. Bareš)	10
Hudební život	
Děkujeme, Rut!!! (J. F. Pechar)	12
Setkání	
...s uměním Jiřiny Adamcové: Pieta a Vzkříšení (A. Drápal)	13
Sport	
Výroční zpráva AFC Braník (K. Rybáček, J. Bruncko)	16
Z kroniky a historie sboru	
1953, 1973, 1993... (R. Černá)	17
Nad Písmem	
Kázání L. Rejchrt v Braníku z letošní Květné neděle	20

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha - Braník

XIX.ročník, číslo 4/duben 2013

*Vychází každou 3. neděli v měsíci (kromě letních prázdnin,
kdy vychází dvojčíslo 7-8).*

Redakce:

Simona Ester Brandejsová (ester.brandejsova@email.cz)

Redakční rada:

Jiří Holý, Růžena Černá, Jarmila Čierná, Jaroslav F. Pechar